

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 608/2016-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. decembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Petra Brňáka prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Dittrichom, Advokátska kancelária Peter Dittrich s. r. o., Mudroňova 29, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 32 Cb 93/2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 32 Cb 93/2011 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice I prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 32 Cb 93/2011 konal bez zbytočných prieťahov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie v sume 1 700 € (slovom tisíc sedemsto eur), ktoré je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia spolu v sume 328,73 € (slovom tristo dvadsaťosem eur a sedemdesiat tri centy) na účet jeho advokáta Mgr. Petra Dittricha, Advokátska kancelária Peter Dittrich s. r. o., Mudroňova 29, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti [REDAKOVANÉ] vo zvyšnej časti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 608/2016-14 z 5. októbra 2016 prijal sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 32 Cb 93/2011 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Ide o konanie „o náhradu škody“, ktoré nie je ešte právoplatne skončené a celkovo trvá od 25. októbra 2011 bez meritórneho rozhodnutia. Prvé pojednávanie sa konalo na základe žiadosti žalovaného 20. januára 2014 na účely uzatvorenia súdneho zmiernia a druhé pojednávanie 17. septembra 2014 bolo odročené na 4. november 2014 na účely predvolania a výsluchu svedkov. Svedkyňa, ktorá mala byť vypočutá, sa nedostavila ani na toto a ani na ďalšie pojednávanie 9. decembra 2014. Dňa 13. januára 2015 okresný súd nariadil znalecké dokazovanie, ktorého výsledok sťažovateľovi zatiaľ nebol oznámený.

3. Sťažovateľ podal aj sťažnosť na zbytočné prietahy predsedovi okresného súdu 19. novembra 2014 a tiež nadriadenému súdu v januári 2015. Po opísaní skutkového a právneho stavu veci sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov. Okrem toho sa domáha priznania finančného zadosťučinenia. Svoju žiadosť o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 38 000 € odôvodňuje tým, že „*právna neistota, v ktorej sa dlhodobo nachádza, mu spôsobuje nielen materiálnu ale aj nemateriálnu ujmu. Sťažovateľ nemá dostatok finančných prostriedkov na vlastnú obživu, je odkázaný na peňažnú a inú hmotnú pomoc svojho syna, a nevie sa v dôsledku konania dotknutého súdu domôcť svojich peňazí, ktoré mu patria a ktoré si uplatňuje... vo výške 385 000 €...*“ a náhrady trov konania v sume 328,73 €.

4. Na základe výzvy ústavného súdu sa v predmetnej veci vyjadril predseda okresného súdu podaním sp. zn. 1 Spr.V/449/2016 z 27. októbra 2016, v ktorom okrem iného uviedol: „*Dňa 25. 10. 2011 bol Okresnému súdu... doručený návrh navrhovateľa [redacted]... proti žalovanému [redacted]... o zaplatenie 385.346,93 eur titulom náhrady škody.*

Uznesením č. k. 32Cb/93/2011 zo dňa 10. 2. 2012 Okresný súd... vyzval žalobcu, aby doplnil a opravil svoj návrh na začatie konania.

Dňa 7. 3. 2012 žalobca doplnil svoj návrh na začatie konania...

Uznesením zo dňa 27. 9. 2012 č. k. 32Cb/93/2011-25 Okresný súd... návrh žalobcu odmietol.

Dňa 5. 11. 2012 podal voči vyššie uvedenému uzneseniu žalobca odvolanie.

Následne bol spis dňa 20. 11. 2012 predložený Krajskému súdu v Košiciach.

Krajský súd... uznesením z dňa 27. 11. 2012 č. k. 3Cob 238/2012 33 zrušil uznesenie Okresného súdu... a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Okresný súd... uznesením zo dňa 12. 6. 2013 č. k. 32Cb/93/2011-45 uložil žalobcovi, aby v lehote 10 dní od doručenia tohto uznesenia doplnil svoj návrh na oslobodenie od súdnych poplatkov (z 25. októbra 2011, pozn.).

Uznesením Okresného súdu... zo dňa 24. 11. 2013 č. k. 32Cb/93/2011-57 priznal žalobcovi oslobodenie od súdnych poplatkov.

Dňa 20. 1. 2014 v právnej veci sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom zistenia trestného konania, ktoré malo súvis s týmto konaním a zistenia ohodnotenia pozemku príslušným súdnym znalcom.

Dňa 3. 2. 2014 boli zo strany žalovaného doložené do súdneho spisu doklady vo veci predaja pozemkov spoločnosti.

Dňa 14. 5. 2014 bol zo strany súdu žalobca vyzvaný na oznámenie trestného konania, v ktorom bol ohodnotený sporný pozemok súdnym znalcom...

Vo veci sa uskutočnilo dňa 17. 9. 2014 súdne pojednávanie, ktoré bolo odročené na deň 4. 11. 2014 za účelom vypočutia navrhovaných svedkov v konaní.

Dňa 4. 11. 2014 sa uskutočnilo vo veci ďalšie súdne pojednávanie, ktoré bolo odročené na deň 9. 12. 2014 za účelom vypočutia svedka.

Dňa 9. 12. 2014 sa vo veci uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené za účelom nariadenia znaleckého dokazovania znalcom z odboru nehnuteľnosti na ohodnotenie sporného pozemku.

Uznesením Okresného súdu... zo dňa 13. 1. 2015 č. k. 32Cb/93/2011-216 súd v danej veci nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru stavebníctvo odvetvie a odhad hodnoty nehnuteľnosti.

Dňa 24. 7. 2015 súdom ustanovený znalec požiadal o predĺženie lehoty na vypracovanie znaleckého posudku z dôvodu jeho práceneschopnosti...

Dňa 24. 11. 2015 bol Okresnému súdu... doručený znalecký posudok... od znalca...

Okresný súd... uznesením zo dňa 17. 12. 2015 č. k. 32Cb/93/2011-270 priznal znalcovi [REDAKOVANÉ] odmenu za vypracovanie znaleckého posudku vo výške 309,06 eur. Zároveň bol znalecký posudok doručený žalobcovi a žalovanému.

Dňa 12. 4. 2016 podal žalobca voči vyššie uvedenému uzneseniu odvolanie.

Okresný súd Košice I uznesením zo dňa 27. 4. 2016 č. k. 32Cb/93/2011-289 uložil žalobcovi, aby odstránil vady svojho odvolania.

Písomným podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 13. 7. 2016 žalobca doplnil svoje odvolanie.

Dňa 29. 7. 2016 bol postúpený súdny spis Krajskému súdu... na rozhodnutie o odvolaní.

Uznesením zo dňa 26. 8. 2016 č. k. 4Cob/100/2016-305 Krajský súd... potvrdil uznesenie Okresného súdu... zo dňa 17. 12. 2015 č. k. 32Cb/93/2011-270.

Dňa 26. 9. 2016 bolo zo strany znalca doručené vyúčtovanie znalečného a odborné vyjadrenie č. 87/2016.

Uznesením zo dňa 12. 10. 2016 č. k. 32Cb/93/2011-330 Okresný súd... vyzval žalobcu, aby... opravil a doplnil svoje podania zo dňa 25. 10. 2011, 7. 3. 2012, 21. 7. 2014 a 3. 9. 2015, nakoľko nie je zrejmé, čoho sa týkajú, čo sa nimi sleduje a zároveň ide o nezrozumiteľné podania.“

K stanovisku okresného súdu bolo pripojené aj podrobné písomné vyjadrenie zákonnej sudkyne. V ňom je tiež uvedená podrobná chronológia napadnutého konania.

5. Procesné úkony okresného súdu, ktoré sú uvedené vo vyjadrení okresného súdu, považoval ústavný súd za preukázané, pretože sa zhodujú s jeho zisteniami a vyplývajú zo súdneho spisu okresného súdu predloženého na nahliadnutie 10. novembra 2016.

6. K vyjadreniu okresného súdu zaujal stanovisko právny zástupca sťažovateľa listom doručeným ústavnému súdu 6. decembra 2016, v ktorom okrem iného uviedol:

„S ohľadom na vyjadrenie Okresného súdu Košice I k sťažnosti navrhovateľa upriamujeme pozornosť na oznámenie predsedu Krajského súdu v Košiciach po prešetrení vybavenia sťažnosti predsedom Okresného súdu Košice I, ktorý konštatoval vo svojej odpovedi zo dňa 02. 02. 2015, že v období od 20. 01. 2014 do 25. 06. 2014 okresný súd vykonával zbytočné a neefektívne úkony, ktoré spôsobili zbytočné preťahy v súdnom konaní, a to tým, že žiadal a vyzýval navrhovateľa o predloženie čísla trestného konania, ktoré však mal k dispozícii v spise.

Zároveň poukazujeme aj na skutočnosť neefektivity konania Okresného súdu... predvolávaním svedka, ktorý nemá priamu a ani nepriamu spojitost' s prejednávanou vecou, v dôsledku čoho sa súdne konanie neprimerane natiahlo napriek tomu, že konajúci súd mal vyhodnotiť zákonnosť konania žalovaného v súdnom danom konaní, a to posúdením jeho

konania a príslušných všeobecne záväzných právnych predpisov bez ohľadu na vedľajšie, právne nepodstatné príčiny tohto konania.“

7. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vo veci sťažnosti sťažovateľa upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

8. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

9. Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

10. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov je odstránenie

stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

11. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádzala predtým z niektorých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, a to § 6, § 100 ods. 1, § 117 ods. 1 a § 119 ods. 1, ktorý platil do 30. júna 2016, a v súčasnosti vychádza najmä zo zásady vyplývajúcej z čl. 17 a § 157 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). V zmysle čl. 17 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prierahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb“ a v zmysle § 157 ods. 1 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania“.

12. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prierahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

12.1 Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom napadnutého konania je rozhodovanie o návrhu sťažovateľa na náhradu škody (podľa poznámky okresného súdu zo 16. novembra 2011 - spor medzi spoločníkmi obchodnej spoločnosti, č. l. 15 v spise). Tieto veci tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov, a preto ich ústavný súd nepovažuje za právne zložité. Čo sa týka hodnotenia skutkovej zložitosti veci, v roku 2015 okresný súd nariadil znalecké

dokazovanie týkajúce sa ohodnotenia ceny nehnuteľnosti. Súčasne však prebiehali na tomto všeobecnom súde medzi sťažovateľom a žalovaným, ako to uvádza sťažovateľ „údajne“ prostredníctvom svojho právneho zástupcu (ktorého meno je neuvedené, pozn.) v stanovisku zo 6. januára 2014 (č. 1. 92 v spise), ešte ďalšie spory (päť, pozn.) a strany sporu podávali na seba trestné oznámenia, ktoré riešili orgány činné v trestnom konaní. Tieto skutočnosti však samy osebe a ani jednotlivu nemali na priebeh konania taký vplyv, aby ústavný súd mohol vec hodnotiť ako skutkovo zložitú. Okresný súd sa k tomuto kritériu ani bližšie nevyjadril.

12.2 Pri hodnotení ďalšieho kritéria – správania sťažovateľa v predmetnom konaní po preskúmaní spisu ústavný súd zistil, že sťažovateľ svojím správaním tiež prispel k predĺženiu tohto konania. Sťažovateľ 22. februára 2013 (č. 1. 37) doručil okresnému súdu podanie, ktorým žiadal, aby sa okresný súd pokúsil o zmierovacie konanie, ktoré potom zopakoval 22. októbra 2013 (č. 1. 64), na pojednávaní konanom 20. januára 2014 (č. 1. 96) chcel uzavrieť zmier, pokiaľ mu bude vyplatená suma vo výške 26 % zo súdnoznaleckého odhadu alebo sa rozdelí pozemok, pričom svoj návrh zopakoval aj na pojednávaní konanom 4. novembra 2014, pozn.

V podaní z 22. januára 2014 (č. 1. 97a) tiež navrhoval, že skončí všetky spory medzi ním a žalovanou stranou, ak mu bude vyplatená suma 115 136,10 € za jeho podiel ako spoločníka obchodnej spoločnosti na predaných pozemkoch. Neskôr v septembri 2014 už trval na svojom pôvodnom návrhu a žiadal oceniť aj majetok obchodnej spoločnosti, v ktorej svoj obchodný podiel medzitým odpredal svojej dcére 6. augusta 2012 [(k tomu uviedol na pojednávaní 17. septembra 2014 (č. 1. 168), že tento prevod bol neplatný, pretože ho neschválilo valné zhromaždenie obchodnej spoločnosti)].

Pojednávanie 9. decembra 2013 sa nekonalo, pretože obe strany sporu podali žiadosť o odročenie pojednávania (sťažovateľ pre krátkosť času na zabezpečenie advokáta na zastupovanie a na prípravu č. 1. 87 – 5. decembra 2013 mu bolo doručené predvolanie, pozn.).

Okrem toho sťažovateľ doručil návrh, ktorý neskôr viackrát sám alebo na základe výzvy okresného súdu upresňoval (rozširoval a menil okruh účastníkov) a tiež využíval

opravné prostriedky proti rozhodnutiam okresného súdu (odvolanie proti odmietnutiu podaného návrhu, o odmene znalca za vykonanie znaleckého dokazovania a podobne).

Tieto podania zo strany sťažovateľa tiež predlžovali toto konanie, pretože okresný súd musel na ne reagovať. V spise navyše nebolo preukázané, že by bol skutočne aktívne zastúpený nejakým právnym zástupcom, aj keď tým dôvodil pri jeho žiadosti o odročenie pojednávania (pozri bod 12.1).

Vzhľadom na to tieto okolnosti (berúc do úvahy aj postup okresného súdu a jeho podiel na celkovej dĺžke napadnutého konania v dôsledku jeho nečinnosti, resp. neefektívnej činnosti bez vydania prvostupňového rozhodnutia vo veci samej) je ústavný súd toho názoru, že požadovaná suma finančného zadosťučinenia, ktorú si zamieňa sťažovateľ aj s uplatnenou náhradou škody (tento nárok neskôr už značne znížil a potom znova 29. septembra 2014 uplatňoval v pôvodnom rozsahu, pozn.), je zjavne neprimeraná.

12.3 Pri hodnotení tretieho kritéria ústavný súd konštatuje, že hoci okresný súd v tejto veci nariadil až päť pojednávaní, na niektorých vykonal aj dokazovanie a pokúsil sa aj o mimosúdne ukončenie veci, ale na druhej strane nemožno akceptovať to, že napadnuté konanie nie je ani po piatich rokoch ešte právoplatne skončené. Navyše celková doba sa určite reálne predĺži o niekoľko ďalších mesiacov, keďže okresný súd ešte vo veci samej meritórne nerozhodol. Okrem pochybenia (neefektívnej činnosti, pozn.), ktoré si priznal aj okresný súd pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o oslobodenie od súdneho poplatku z 25. októbra 2011, keď o nej rozhodol až 24. novembra 2013, ústavný súd zistil aj obdobie jeho nečinnosti (11 mesiacov), konkrétne od 13. januára 2015 (pribral do konania znalca) až do 17. decembra 2015, keď priznal znalcovi odmenu za vypracovanie znaleckého posudku.

13. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej k zbytočným prieťahom v súdnom konaní nemusí dochádzať len nekonaním príslušného súdu, ale aj takou jeho činnosťou, ktorá nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníkov súdneho konania (strán sporu). Aj neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu

právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. IV. ÚS 164/03, IV. ÚS 121/04, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 380/08, I. ÚS 158/2010).

14. Vzhľadom na už uvedené dôvody preto ústavný súd vyslovil, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 32 Cb 93/2011 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

15. Ústavný súd zároveň prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci vedenej pod sp. zn. 32 Cb 93/2011 bez zbytočných prietáhov, lebo konanie nie je dosiaľ právoplatne skončené (bod 2 výroku tohto rozhodnutia).

16. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

17. Sťažovateľ žiadal aj o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 38 000 € od okresného súdu z dôvodov uvedených v jeho sťažnosti (pozri bod 3), ktorú odvíja aj od výšky svojho nároku uplatneného na okresnom súde.

18. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

19. Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy aj priznanie finančného zadosťučinenia, ale nie v takej sume, ktorú požadoval sťažovateľ. V okolnostiach danej veci (pozri bod 2, body 12.1 až 12.3) ústavný súd tiež zdôrazňuje, že finančné zadosťučinenie za spôsobenie prierahov nie je ani náhradou škody uplatňovanej sťažovateľom v konaní pred všeobecným súdom, preto ústavný súd považoval za primerané priznať mu finančné zadosťučinenie iba v sume 1 700 € (výrok tohto rozhodnutia v bode 3).

20. Ústavný súd nevyhovел v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľ žiadal priznať finančné zadosťučinenie vo výške 38 000 €. Z uvedených dôvodov ústavný súd v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 5 výroku tohto rozhodnutia.

21. Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátom Mgr. Petrom Dittrichom. Sťažovateľ si uplatnil trovy konania spolu v sume 328,73 €, a to za dva úkony po 139,83 € + 2 x režijný paušál po 8,39 € a k tomu 20 % dane z pridanej hodnoty.

22. Keďže táto suma trov právneho zastúpenia je vypočítaná v zmysle príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, ústavný súd mu priznal trovy v požadovanej výške za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia) uskutočnené v roku 2015 vrátane režijného paušálu. Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (bod 4 výroku rozhodnutia).

23. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok; to neplatí, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu (čl. 133 ústavy).

V Košiciach 13. decembra 2016